

Arrest

nr. 344 966 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. KRASNIQI *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 8 mei 2022, dient op 9 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 30 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 augustus 2023.

1.3. Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Ghaldara (district Mohammad Agha, provincie Logar). U baatte 1,5 jaar lang een winkel uit in de Pul-e-Khandari bazaar. Na 1,5 jaar werd u er

door de taliban van beschuldigd voor de lokale politie te werken en een spion te zijn. Er werd via een luidspreker in het dorp omgeroepen door de taliban dat u voor de lokale politie zou werken. Uw moeder bracht u daarvan op de hoogte en sindsdien nam u de vergunningen van uw winkel mee zodat u deze kon tonen wanneer u vragen gesteld zouden worden. Twee dagen nadat uw naam werd omgeroepen in het dorp werd u tegengehouden door twee talibs toen u van uw winkel naar het dorp kwam. Ze vroegen van waar u kwam. U antwoordde dat u van uw winkel kwam. De talibs zeiden dat dit niet waar was en dat ze wisten dat u voor de lokale politie werkte. U sprak dit tegen maar ze bonden uw handen en voeten vast en bonden u aan hun motorfiets, waarmee ze u naar de moskee sleepten. In de moskee waren nog zes andere talibs aanwezig. Aan één kant werd er een mes op een vuur gehouden. Ze zeiden dat u naar het mes en het vuur moest kijken en dat u daarna hun vragen moest beantwoorden. Ze vroegen opnieuw wat voor werk u deed en wat de namen van uw collega's bij de lokale politie waren maar u herhaalde dat u een winkel had en zei dat u ook de documenten had om dit aan te tonen maar ze accepteerden dit niet. Daarna bonden ze u vast aan een paal en sloegen ze u van uw hoofd tot uw voeten en verbrandden u op uw arm met het mes. Ze brachten u naar een kamer in de moskee waar u twee dagen opgesloten zat. Na twee dagen vond er een operatie van de overheid plaats, die op zoek was naar de taliban. De overheid pakte toen een grote talibanleider op en ging alle huizen binnen. Ze kwamen ook binnen in de moskee, waar soldaten van het leger de deuren openden en u terugvonden en bevrijdden. Twee of drie weken na dit incident kwam uw broer M.A. (...), die voor het leger werkte, naar huis omdat hij had gehoord wat er met u gebeurd was. Hij kwam samen met uw oom G.K. (...), die altijd bij uw broer was voor zijn veiligheid. Toen ze bijna bij jullie dorp waren, werden ze aangevallen door de taliban, die schoten losten op hun wagen. Uw oom kwam hierbij om het leven, waarna uw broer terugschoot op de taliban. Daardoor kwam er een talibanleider genaamd Sarwar om het leven terwijl een andere talib gewond raakte. Uw broer bracht het lichaam van uw oom naar Kaboel aangezien hij niet begraven mocht worden in jullie dorp. Dezelfde avond van het incident kwamen de taliban naar jullie huis. Ze riepen u maar u zat verstopt op het dak, ze doorzochten alle kamers en vonden uw broer H. (...) die werd geslagen en meegenomen. Sindsdien hebben jullie niks meer vernomen van hem. De volgende dag verlieten jullie huis en verhuisden jullie naar de provincie Kaboel, waar jullie gedurende een jaar in het dorp Qalai Noman woonden. Toen de machtsovername gebeurde gingen de taliban op zoek naar jullie omdat ze wisten dat uw broer een van hun leiders gedood had. Ze namen jullie landbouwer mee en vroegen hem waar jullie waren. Ze vroegen hem ook om uw vader te laten komen, waardoor uw vader bang werd en zijn werk verlaten heeft. U verliet Kaboel vijf dagen na de machtsovername samen met uw broer M.A. (...). 15 dagen na de machtsovername verlieten jullie Afghanistan. M.A. (...) is momenteel nog in Turkije. U heeft al 3 maanden geen contact meer met hem. U reisde verder via Servië, Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk en België, waar u op 9 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door de taliban. Ongeveer drie maanden voor het persoonlijk onderhoud vernielden de taliban jullie huis in Logar.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw broer M.A. (...), de taskara's van uw vader en uw oom G.K. (...), de vergunning van uw winkel, opleidingscertificaten van uw broer M.A. (...), de werkbadge van uw broer, werkdocumenten van uw vader en een verzendlabel waarmee de originele documenten naar u gestuurd werden. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocaat het Commissariaat-generaal opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van "artikel 3", van artikel 4 van de van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat verzoeker zich tevens beroept op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sinds mei 2022 in België verblijft, “*een althans volgens de Taliban, ‘ongelovig land’*”, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken. Hij betoogt dat verweerder dit element niet ernstig genoeg opneemt en het zorgvuldigheidsbeginsel bijgevolg geschonden wordt. Verzoeker benadrukt dat het onduidelijk is hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben zullen behandelen, en verwijst naar en citeert uit de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023. Verzoeker benadrukt dat hij vertrokken is omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban, dat hij niet over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid beschikt en dat hij, zeker aangezien hij zichzelf reeds in een slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, dan ook zal vallen onder de tweede categorie ‘slechte Afghanen’, dat hieruit volgt dat hij uiteraard wel zal worden bekritiseerd door de taliban en dus een risico loopt bij terugkeer. Verder betoogt verzoeker dat het rapport ook melding maakt van verschillende mogelijke percepties die niet enkel de taliban maar de Afghaanse samenleving kunnen ontwikkelen over terugkeerders uit het Westen en die bijgevolg voor hem een gevaar kunnen vormen, waarna hij uit het rapport citeert. Verzoeker benadrukt dat hijzelf reeds het slachtoffer werd van de taliban, dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook de familie zo zal aanzien en hen belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 januari 2023. Hij meent dat het onverstaanbaar is dat verweerder hier helemaal niets over motiveert, dat sterker nog verweerder erkent dat personen die terugkeren door de taliban of hun omgeving met argwaan kunnen bekeken worden en geconfronteerd worden met uitsluiting of stigma, maar van mening is dat dit niet van zodanig hoog niveau is dat dit automatisch leidt tot een vrees voor vervolging.

Verzoeker merkt op dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen over terugkeerders uit het Westen en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren in Afghanistan wat door hen reeds publiekelijk verkondigd is geweest.

Onder verwijzing naar bronnen van EUAA, UNHCR en Nansen, stelt verzoeker dat er heden geen duidelijk en willekeurig beleid wordt toegepast door de taliban, dat de taliban-leider de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht heeft gesteld, waaronder openbare executies en lijfstraffen, dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan uit Europa, dat er na verblijf in een Europees land vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, dat gelet op voorgaande bezwaarlijk kan worden besloten door verweerder dat hij geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel en wat samen dat er weinig informatie beschikbaar is “*over hoe personen geviseerd zullen worden als ‘verwesterd’ sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden*”. Hij wijst erop dat het EUAA-rapport van januari 2023 stelt dat een individuele beoordeling dient gemaakt te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen oordelen of er een nood is aan internationale bescherming, waarna verzoeker opnieuw uit dit rapport citeert. Verzoeker wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt, dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verliet en al sinds “*9 augustus 2021*” (lees: mei 2022) in België blijft, wat ertoe geleid heeft dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische normen en waarden die door de taliban worden gehanteerd, gelet op zijn lang verblijf buiten Afghanistan, waardoor hij kans op geseling of zelfs executie meent te lopen “*indien hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban*”. Verzoeker citeert ter ondersteuning uit een rapport van Amnesty International. Hij betoogt dat gezien zijn verblijf van meer dan twee jaar in België en integratie, het niet mag verwonderen dat hij hier reeds een leven heeft opgebouwd, zich inzet om aan zijn toekomst in België te werken en zich ontwikkeld heeft onder de geldende Belgische waarden en normen, dat hij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij terugkeer omwille van verwestering. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, meent verzoeker dat hij wél een concreet element aanhaalt dat aantoonde dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert verder aan, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat de risicobeoordeling toekomstgericht dient te gebeuren, temeer nu de taliban sinds 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen. Verzoeker stelt dat in de UNHCR *Guidelines* van 2018 reeds werd aangestipt dat terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ moeten worden beschouwd als een risicogroep met een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van daden van vervolging en dat het EASO-rapport *Afghan nationals perceived as ‘Westernised’* stelt dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien als christenen of atheïsten, ongeacht of zij daadwerkelijk een verzoek hebben ingediend en hij haalt verder algemene informatie aan waarin gewag wordt gemaakt van een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering en stelt dat er, in tegenstelling tot wat verweerder beweert,

heel wat voorbeelden zijn van incidenten waarbij de taliban 'terugkeeders' effectief heeft vervolgd, dat in weerwil van wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, er effectief kan vastgesteld worden dat er een verhoogd risico aanwezig is wegens terugkeer uit een 'ongelovig land' en dat er wel degelijk concrete elementen aan hem kunnen toegeschreven worden opdat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt met een theoretische toelichting over het non-refoulementbeginsel. Hij betoogt dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat de situatie in het herkomstland aan de standaard 'de situatie in het land van herkomst voorziet in een veilige terugkeer van de onderdaan', voldoet, dat hoewel verweerder motiveert dat er voldoende objectieve informatie te vinden is die een dergelijke terugkeer verantwoordt, dit ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, waarna hij dit standpunt citeert. Verzoeker vervolgt dat de Raad de nood aan bescherming voor (vermeende) verwestering voor Afghanen reeds erkende, dat nu de taliban de macht heeft overgenomen, het risico op vervolging significant groter is geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wenst te hanteren, dat een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft een enorm groot risico loopt op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker meent dat verweerder geen toekomstgericht onderzoek heeft gevoerd en stelt dat hij wel degelijk concrete elementen heeft kunnen aanhalen waaruit blijkt dat hij omwille van verwestering en verblijf in het buitenland niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Voorts houdt verzoeker een theoretisch betoog omtrent het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend, waarbij hij eerst een theoretische toelichting bij de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' geeft. Verzoeker meent dat, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen laatste maanden van vorig jaar plaatsvonden en gezien de reële kans op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers, er momenteel in Afghanistan sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig geweld. Hij verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar en het citeren uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en een rapportering van de Secretaris-Generaal op 27 februari 2023, dat er eind 2022 een toename is geweest van "*activiteiten van gewapende conflicten*" en er een stijging is inzake veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers. Verzoeker betoogt dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek daar er cijfers beschikbaar zijn over incidenten dit jaar (d.i. 2023). Hij betoogt voorts dat de plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties een statement maakte bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin de verslechtering van de veiligheidssituatie opnieuw wordt bekrachtigd. Verzoeker wijst daarnaast ook nog op een 'working paper' van 18 maart 2023 van ECRE waarin wordt benadrukt dat er burgerslachtoffers blijven vallen vanwege gerichte aanvallen, dat de mensenrechtensituatie alleen maar verslechtert en het lijden blijft toenemen. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling dient gemaakt te worden, dat gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers sinds eind vorig jaar, hiermee rekening dient te worden gehouden.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herhaalt verzoeker wat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld, betoogt hij dat de huidige actor in Afghanistan de taliban is en dat tijdens het vorige schrikbewind van de taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus kregen in België en verwijst hij naar en citeert hij uit bronnen van Human Rights Watch (hierna: HRW) en UNDP om te staven dat de socio-economische en humanitaire situatie verslechterd is sinds de machtsovername van augustus 2021, dat veel landen wel hun sancties en beperkingen inzake donorhulp blijven behouden en er logischerwijze dan een verslechtering plaatsvindt van de socio-economische situatie en "*de vooruitzichten voor het jaar 2023 niet positief blijken*". Verzoeker wijst er vervolgens op dat deze vooruitzichten worden bevestigd door verschillende artikelen, waarna hij uit verschillende artikelen van Het Nieuwsblad en van de VRT citeert. Hij stelt dat hoewel hij akkoord is dat de slechte socio-economische situatie reeds bestond voor de machtsovername, het verbazingwekkend is dat het CGVS meent dat het beperken van vrouwen tot de arbeidsmarkt slechts een kleine invloed heeft op de socio-economische toestand en geen rekening houdt met recentere informatie waarin de ernstige achteruitgang wordt vastgesteld, dat verweerder bovendien geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de taliban heden begaat, dat het CGVS dus geheel nalaat enige motivering uiteen te zetten aangaande de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Betreffende de mensenrechtenschendingen wijst verzoeker op en citeert hij uit een artikel van Amnesty International van 6 maart 2023 en uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat er nog veel andere betrouwbare artikelen en rapporten zijn die de mensenrechtenschendingen door de taliban onderschrijven. Verzoeker meent dat dan ook niet ontkend kan worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hem terugsturen in de aangehaalde omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling is en derhalve een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Aangezien verweerder de

humanitaire en mensenrechtensituatie uit het oog verloren is, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, aldus verzoeker.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar verschillende bronnen waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

“3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, (...);

4. *GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I*, februari 2023, (...);

5. *EUAA Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 77-78, (...);

6. *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);

7. *EASO COI query*, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, (...);

8. *Nansen vzw, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, (...);

9. *OHCHR, The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, (...);

10. *UNHCR, Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, (...);

11. *STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, Afghanistan: “The security situation remains a serious concern”*, 20 december 2022, (...);

12. *ECRE, Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, (...)

13. *Human Rights Watch, World report 2023*, (...);

14. *UNDP, Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, (...);

15. *Amnesty International, Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende ‘meedogenloze misstanden’ van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, (...);

16. *COI Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, (...);

17. *NANSEN Note 3-22, Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s*, p. 41-42, (...);

18. *FR. John Sawicki, “Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers”*, augustus 2016, (...).”

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 7 oktober 2024 een eerste aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker wenst bijkomende informatie te verstrekken over zijn dossier en dit als volgt:

“1.

Meneer is recent in het bezit gekomen van zijn paspoort en tazkira, die eerder bij een vriend in Turkije verborgen waren uit angst dat deze documenten in beslag zouden worden genomen (stukken 1 en 2).

Gedurende lange tijd had meneer geen contact meer met deze vriend, maar recent kon hij de documenten terugvinden. Dit gebeurde nadat hij een bericht had achtergelaten voor een andere vriend, die hij in hetzelfde opvangcentrum ontmoette. Via die vriend is het contact met de bewaarder van de documenten hersteld.

Meneer en zijn broer, die in het Afghaanse leger diende, vluchtten samen uit Afghanistan toen de Taliban de macht overnamen. Deze machtsovername maakte dat ze alles verloren. Na hun vlucht bereikten ze Turkije, waar ze probeerden verder te reizen. Helaas raakte meneer’s broer gewond en ernstig ziek, waardoor hij Turkije niet kon verlaten en daar moest achterblijven.

Sindsdien heeft meneer geen contact meer met zijn broer kunnen krijgen.

Ondertussen bevond meneer’s schoonbroer zich in Afghanistan en nam hij contact op met een smokkelaar. Hij was op de hoogte van het verblijf van meneer en zijn broer in Turkije, maar kende hun precieze locatie niet.

Na acht maanden wachten, terwijl meneer Turkije inmiddels had verlaten, ontvingen de dorpsleiders in het 8e arrondissement van Kabul een oproep van de Taliban om de lichamen op te halen. Meneer’s broer werd ondervraagd door de Taliban, die details over zijn district en dorp verkregen. Uiteindelijk werd hij vermoord door de Taliban. Dit is het lichaam dat de dorpsleiders moesten ophalen.

Deportatie uit Turkije was voor meneer’s broer onvermijdelijk, aangezien hij geen verblijfsvergunning had. Duizenden Afghanen worden dagelijks gedwongen teruggestuurd naar Afghanistan. Na zijn deportatie vonden de Taliban hem door vingerafdrukken te vergelijken met oude militaire gegevens, wat leidde tot zijn executie. Het is aannemelijk dat meneer’s broer tijdens ondervragingen ook over meneer heeft gesproken. Toen de Taliban de dorpsleiders belden om het lichaam op te halen, vroegen zij specifiek om een familielid.

Dit verzoek bleek een voorwendsel te zijn om ook een familielid te arresteren.

Omdat er geen direct familielid beschikbaar was, besloot meneer’s schoonbroer, samen met andere dorpsbewoners, het lichaam op te halen. Deze gebeurtenis benadrukt het grote gevaar dat niet alleen voormalige militairen zoals meneer’s broer bedreigt, maar ook hun familieleden.

Aangezien meneer's schoonbroer niet rechtstreeks verwant is aan de familie, was het voor hem minder risicovol om het lichaam op te halen.

De begrafenis van meneer's broer vond plaats op 18 en 19 juli. Meneer werd hierover op 19 juli via WhatsApp geïnformeerd door zijn neef, de zoon van zijn moeder's broer. De begrafenis werd georganiseerd door zijn oom van moederskant, samen met andere dorpsbewoners. Meneer beschikt over een foto van deze begrafenis als bewijs (stukken 3).

Aanvullend brengt verzoeker ook nog een attest aan dat zijn verwondingen en diens probabele oorzaak aantonen (stuk 4).

2.

Verzoeker heeft meer dan 2 jaar geleden het land verlaten. Hij verblijft sindsdien in België. Dit gunde hem 2 jaren de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier et gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Hij spreekt goed Nederlands (stukken 5) na verschillende cursussen te hebben gevolgd.

Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Ondanks de moeilijkheden en het psychisch leed gelinkt aan de belevenis in Afghanistan maar ook de asielprocedure in se, tracht verzoeker alles in zijn werk te stellen om actief te zijn en deel te nemen aan de Belgische economie en gemeenschap.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Shariawet."

Daarnaast gaat verzoeker in op de algemene situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota neergelegd op 7 oktober 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat de situatie sedert de machtsovername bovendien verergerd (HRW, *Out of Sight, Afghans Are Going Hungry*, 14 maart 2024), dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie (HRW, *Afghanistan: Aid Cutbacks, Taliban Abuses Imperil Health*, 12 februari 2024), dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in

Stockholm (Khaama, “*Swedish committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*”, 17 maart 2024), dat op het vlak van scholing het probleem zich niet enkel stelt voor vrouwen en meisjes, dat scholing voor jongens ook problematisch is geworden (HRW, “*Schools are failing boys too*”, 6 december 2023), dat dient gewezen te worden op het volledige verslag van HRW van februari 2024, dat daarin ook aandacht wordt besteed aan de problematische situatie voor degenen die psychologische problemen hebben, waarvoor zo goed als geen hulp voorradig is, dat betreffende het algemeen standpunt van het CGVS waarbij gesteld wordt dat Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afgaanse normen en waarden, omdat zij deze kenden en eigen gemaakt hadden, opgemerkt moet worden dat deze normen en waarden duidelijk niet dezelfde zijn als deze waaronder zij in het verleden leefden, dat immers de Taliban een veel strengere en eigen versie van de Islam toepast, zodat dit aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor evenmin hulp voorradig is, dat als dit het geval is met studenten die niet in Europa verbleven, het risico voor degene die uit Europa zouden moeten terugkeren, vaststaand is, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is (Ariananews, “*UN security council extends Afghanistan mission mandate for one year*”, 16 maart 2024), dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad (UNAMA, *Report on Afghanistan*, maart 2024) blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de Taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische Pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk geïsoleerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheids personeel en familie geïsoleerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de Taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheids personeel nog steeds geïsoleerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer en verwijst ook naar rapporten van EUAA van januari en december 2023.

Verzoeker meent dat ook de volgende verslagen en informatie de problematische situatie bij terugkeer onderstrepen:

- Pakistan Today, “*Afghanistans deteriorating situation*”, 10 mei 2024
- The Diplomat, “*A Reality Check on Afghanistan’s Isolation Under the Taliban*”, 24 februari 2024
- HRW, *World Report 2024, Country Chapters, Afghanistan*
- UNAMA, *The treatment of detainees in Afghanistan*, september 2023
- OHCHR, “*UN experts call for protection of Afghan nationals in Pakistan*”, 6 december 2023
- UNOCHA, *Afghanistan Humanitarian Needs and Response Plan 2024*, 23 december 2023
- UNHCR, *Afghanistan Situation Update*, 1 februari 2024.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg

ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

Tot slot wijst verzoeker er nogmaals op dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat het CGVS nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden, dat uit met name de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de *rule of law* in Afghanistan niet geldt. Verzoeker meent dat om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft.

Hij betoogt dat in die omstandigheden en gelet op zijn minderjarigheid er minstens aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

Bij deze eerste aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgens de inventaris volgende stukken:

1. Tazkera
2. Paspoort
3. Foto's en screenshots begrafenis en whatsapp berichten
4. attest
5. taalcursussen".

3.2. Verzoeker legt op 14 januari 2025 een tweede aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt wat volgt:

"Verzoeker wenst graag verschillende stukken neer te leggen met betrekking tot zijn integratie en verwestering. Daarnaast legt verzoeker ook een medisch attest neer met betrekking tot de verwondingen die hij opliep door de taliban. Tenslotte legt hij ook een uittreksel van zijn strafregister neer.

1. Taalcursussen

Verzoeker legt verschillende attesten neer om zijn deelname aan cursussen Nederlands te staven. (stuk 1) Hieruit blijkt dat verzoeker tussen 2022 en 2024 talloze cursussen volgde, die hij steeds met vrucht heeft beëindigd. Dit getuigt van zijn ingesteldheid en inspanning in zijn acties om zich te integreren en een meerwaarde te betekenen in de Belgische

Verzoeker nam geen genoegen met een basiskennis Nederlands en zette zich voortdurend in om zijn taalkennis te versterken. Dit doet hij nog steeds

Zijn goede ingesteldheid wordt al te meer bevestigd door zijn docent Nederlands, mevrouw B.S. (...), die het volgende stelt (stuk 2):

"A. (...) is een zeer gemotiveerde en toegewijde cursist die altijd zijn best doet om te leren en vooruitgang te boeken. Hij heeft een grote werkethiek en toont oprechte interesse in het leren van nieuwe vaardigheden. Zijn toewijding aan zijn studie en zijn inzet voor verbetering zijn bewonderenswaardig. Naast zijn harde werk is A. (...) ook

een bijzonder vriendelijke en respectvolle persoon, die altijd positief bijdraagt aan de groep."

B. (...) getuigt eveneens van verzoekers zorgzame en empathische houding, alsook zijn behulpzaamheid. Daarnaast beschrijft ze hem als een betrouwbaar, eerlijk en hartelijk persoon.

Zijn uitzonderlijk karakter, sterke werkethiek en inzet voor persoonlijke groei maken verzoeker een waardevolle aanwinst de Belgische maatschappij. (stuk 2)

2. Arbeid

Naast zijn inzet om de Belgische landstaal naar best behoren te beheersen, is verzoeker ook actief op de arbeidsmarkt. Zijn loonfiches getuigen bovendien van een zelfstandigheid. (stuk 3)

Verzoeker is sinds 15 juni 2023 aan het werk bij Randstad Outsourcing en ook hier zijn ze lovend over hem. (stuk 4)

Operation Manager, T.H. (...), verklaart dat de samenwerking zeer positief is en dat verzoeker enorm gemotiveerd is. Bovendien stelt T. (...) vast dat verzoeker er alles aan doet om zich te integreren. Zo verkiest hij het om in het Nederlands aangesproken te worden, zodat hij kan oefenen. Verzoeker blijft ook zeer geliefd te zijn onder de collega's.

"A. (...) is een hardwerkende, maar vooral een integere jongeman, die steeds het juiste zal doen, hij leert ook graag nieuwe dingen."

Verzoeker komt reeds meer dan anderhalf jaar in contact met Belgen en werkt er nauw mee samen. Door de constante onderdompeling van de Belgische cultuur, onder meer in zijn professioneel leven, heeft hij de Belgische gebruiken eigen gemaakt en de waarden en normen geïnternaliseerd.

3. Medisch attest

Dr. V.B. (...) n verklaart dat hij een groot litteken van brandwond vaststelt op verzoekers linkerarm. Daarnaast stelt dr. V. (...) eveneens een letsel/breuk vast ter hoogte van verzoekers linkervoet, die veroorzaakt is door een kalashnikov. (stuk 5)

Dit attest staft de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de aanval van de taliban waar hij slachtoffer van was.

4. Blanco strafregister

Tenslotte wenst verzoeker zijn blanco strafregister neer te leggen. (stuk 6)

In de jaren dat verzoeker in België leeft, heeft hij een considerabel gezins- en privéleven opgebouwd, dit door steeds actief te blijven en zich sociaal te integreren, maar ook een professionele ervaring en een kostbaar profiel voor op de werkmakrt.

Het is in die zin dat de Inleiding van het Verdrag aanduidt dat de lidstaten bepalen dat :

«(...)» ;

(Vrije vertaling: "Ervan overtuigd dat het gezin, als fundamentele groepseenheid van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de groei en het welzijn van al zijn leden, (...) de bescherming en de hulp moet krijgen die het nodig heeft om zijn rol in de gemeenschap ten volle te kunnen spelen". De inleidende tekst van het Verdrag benadrukt verder de noodzaak van de gezinsstructuur en het "klimaat van geluk, liefde en begrip" daarvan, voor "de harmonieuze ontwikkeling van de persoonlijkheid";)

Waar het internationale pact geen effect heeft in het Belgische rechtssysteem, is dit niet het geval voor artikel 8 van het EVRM (Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, 4 november 1950) , goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, MB, 19 augustus 1955, Err., 29 juni 1961) waarin het recht op respect voor het gezins- en privéleven is vastgelegd als een voorrecht inherent aan elk individu, waardoor hij in staat is om leef persoonlijke relaties vrij van openbare tussenkomst te beleven. (Ph. GRANT, La protection de la vie familiale et de la vie privée en droit des étrangers, Bâle, Helbing & Lichtenhahn, 2000, p.263) ;

Bovendien is het belangrijk eraan te herinneren dat artikel 8 in zijn lid 2 een beginsel bevat waardoor de nationale autoriteit de reikwijdte van de in lid 1 geregistreerde regel juridisch buiten beschouwing kan laten voor zover het rechtvaardigt dat het in dit geval een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de handhaving van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Maatregelen die inbreuk maken op de uitoefening van het in artikel 8, lid 1, neergelegde recht, zijn alleen rechtmatig indien zij cumulatief aan twee voorwaarden voldoen, een legitiem doel nastreven en in een democratische samenleving noodzakelijk blijken te zijn.

Verzoeker heeft nooit een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid gevormd."

Bij deze tweede aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgens de inventaris volgende stukken:

1. *Attesten cursus Nederlands*
2. *Getuigenis leerkracht B.S. (...)*
3. *Loonfiches*
4. *Getuigenis Operation manager T.H. (...)*
5. *Medisch attest dr. V.B. (...)*
6. *Blanco strafregister".*

3.3. Verzoeker legt op 18 februari 2026 een derde aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker ingaat op de taalcursussen, waarbij hij erop wijst dat hij verschillende attesten neerlegt om zijn deelname aan cursussen Nederlands te staven, dat hieruit blijkt dat hij 360 lestijden Nederlands met vrucht in 2025 heeft beëindigd, dat dit getuigt van zijn ingesteldheid en inspanning in zijn acties om zich te integreren en een meerwaarde te betekenen in de Belgische gemeenschap, dat hij geen genoegen nam met een basiskennis en zich voortdurend inzette om zijn taalkennis te versterken, dat hij dit nog steeds doet, dat hij met dit document een punt wenst aan te tonen, met name zijn verwestering door middel van zijn verregaande integratie in België waaruit kan worden besloten dat hij de standaarden van Europa volgt en zelfs zichtbaar hanteert en toepast. Voorts gaat hij in op zijn werkprofiel en integratie en stelt dat hij meerdere jaren geleden het land heeft verlaten en sindsdien in België verblijft, dat dit hem drie jaar de tijd gegeven heeft om zich volledig aan te passen aan de westerse wereld, aan diens levensstijl, waarden, normen en mentaliteit, dat hij zich volledig geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat het voor hem dan ook ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, een reëel risico loopt om vervolgd te worden, niet alleen door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving in het algemeen, dat hij in dit verband getuigenissen neerlegt, namelijk steunverklaringen van zijn leerkracht waarin zijn belang, integratie en de inspanningen die hij levert op het Belgische grondgebied worden bevestigd, waarna hij citeert uit de getuigenverklaringen waarin zijn bereidheid tot leren en integreren, zijn enthousiasme, motivatie, werkethiek, toewijding, inzet, harde werk, persoonlijke groei, hulpvaardigheid, integratie, inspanningen en zijn vriendelijk, integer en respectvol karakter en zijn zorgzame en empathische houding alsook zijn betrouwbare, eerlijke en hartelijke persoonlijkheid wordt beschreven. Verzoeker meent dat deze documenten zijn volledige integratie bevestigen en aantonen dat hij dagelijks en actief bijdraagt aan de samenleving, dat hij zich de Belgische mentaliteit en werk- en levensethiek volledig eigen heeft gemaakt. Hij meent dat een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, nadat hij zich zowel psychologische als fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld, voor hem een ernstig gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging zou betekenen, zeker nu de taliban de macht hebben overgenomen en een uiterst radicaal bewind voeren, volledig in overeenstemming met de Sharia-wet. Vervolgens gaat verzoeker in op de "Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan". Hij verwijst

naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbeterd wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtigde executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van “*European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations*” van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghansen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico's voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onvermijdbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd ‘afwijkend’ individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde ‘zedepolitie’, dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als ‘verwesterd’ of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als ‘verwesterd’ te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de ‘rule of law’ niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzeekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of ‘kenmerken’ als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd ‘westers’ kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de ‘imitatie’ van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn

kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de Taliban.

Bij deze derde aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgens de inventaris volgende stukken:

“1. *Attesten cursus Nederlands*

2. *Getuigenissen sociale en economische integratie*”.

3.4. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.5. Ter terechtzitting toont verzoeker originelen van de door hem voorgelegde stukken bij zijn verschillende aanvullende nota's.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De door de commissaris-generaal in zijn beslissing gehanteerde objectieve landeninformatie is inmiddels evenwel geactualiseerd en aangevuld. Verzoeker kan dan ook in zijn aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota's doorspekt zijn met landeninformatie van verschillende bronnen, doet hierover niet anders denken.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asieliinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad herhaalt dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

De aangevoerde schending van "artikel 3" bevat onvoldoende precisering om de Raad toe te laten na te gaan welke rechtsregel verzoeker geschonden acht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer de taliban omdat zij hem ervan verdachten te spioneren voor de lokale politie en omdat zijn broer voor het leger werkte en een grote leider van de taliban had gedood.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Voorts kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de taliban u ervan verdachten voor de lokale politie te spioneren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig ondermijnd doordat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over deze beschuldigingen, waardoor de taliban u ook voor twee nachten opsloten bij hen. Nochtans was dit het enige probleem dat u persoonlijk had met de taliban aangezien jullie andere problemen te maken hadden met uw broer (CGVS, p. 8). Daardoor kan verwacht worden dat u dit ook al op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld zou hebben. Hierop gewezen verklaarde u dat u toen ook geprobeerd had om alles te zeggen maar dat ze daar zeiden dat ze niet genoeg tijd hadden en dat u gewoon de grote elementen moest zeggen waardoor u enkel over het werk van uw broer vertelde en over de broer die ze hebben meegenomen (CGVS, p. 23). Die verklaring is weinig overtuigend aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken een kort overzicht moet geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht. Bovendien kon u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel vermelden dat uw vader in de bouw werkte en dat hij moest stoppen met zijn job nadat de taliban ontdekten waar hij werkte (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het is dan ook niet overtuigend dat u geen tijd zou gehad hebben om kort te vermelden dat u twee nachten werd opgesloten door de taliban. Aan uw persoonlijke problemen kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden.

Dat blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

(...)

Bovendien dient er gewezen te worden op een inconsistentie in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat dit incident gebeurde toen u 1,5 jaar in de winkel werkte en dat u daarna niet meer naar de winkel ging (CGVS, p. 8, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat u ongeveer vier jaar lang een winkel uitbaatte: dit deed u zowel in uw eerste als in uw tweede woonplaats. Aangezien u verklaarde een jaar in de provincie Kaboel gewoond te hebben, betekent dit dat u volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken gedurende een drietal jaar uw eerste winkel had opengehouden (DVZ-verklaring, vraag 12). Hierop gewezen zei u dat u toen niks over 4 jaar verteld had maar dat u zei dat u ongeveer 1,5 jaar of 2 jaar een winkel had. U had toen geen documenten bij waardoor u het niet exact wist (CGVS, p. 23). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd.

Daarnaast waren uw verklaringen over uw tijdens uw gevangenschap opgelopen verwondingen weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat de soldaten die u bevrijd hebben u een beetje medicatie gaven en u dan verzorgden aan uw benen. Ze deden eerst een soort water op uw benen, waarna ze u medicatiepillen gaven. Gevraagd welke medicatie ze u gaven zei u dat ze alleen dat water op uw voeten gedaan hebben en er een pleister op gedaan hebben: dat was het (CGVS, p. 17). Die verklaringen zijn niet consistent.

Tot slot komt uw reactie op dit incident bevreemdend over. Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam zei u dat u stopte met naar de winkel te gaan en dat u de hele tijd thuis was (CGVS, p. 18). Deze maatregel komt bevreemdend over aangezien de helft van de dorpelingen bij de taliban was (CGVS, p. 6) en uw huis zich op slechts 10 minuten van de moskee bevond, waar de taliban post vatten (CGVS, p. 18). Bovendien waren de taliban blijkbaar op de hoogte van waar uw huis was (CGVS, p. 9). In die context komt het bevreemdend over dat u als enige voorzorgsmaatregel gewoon thuis bleef.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u er door de taliban van verdacht werd voor de lokale politie te werken, waardoor zij u gedurende twee dagen opsloten.

Doordat er geen geloof gehecht kan worden aan uw opsluiting door de taliban, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het incident waarbij uw oom G.K. (...) om het leven zou gekomen zijn en uw broer een grote leider van de taliban gedood zou hebben. Uw broer zou immers met uw oom, die altijd bij hem was voor zijn veiligheid, onderweg geweest zijn naar huis omdat hij had gehoord wat er met u gebeurd was (CGVS, p. 8, p. 19-20).

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt bevestigd doordat het bevreemdend overkomt dat uw broer en uw oom toen in de auto van uw oom naar het dorp kwamen hoewel iedereen in jullie dorp zijn auto kende en wist dat die auto van hem was en dat uw broer elke keer samen met hem was (CGVS, p. 20). U verklaarde dat doordat er van de stad naar jullie dorp geen andere auto's waren die wilden komen omdat de taliban iedereen had gewaarschuwd dat niemand iemand van jullie familie in hun auto's moest laten en dat dit dus de enige auto was waarmee uw broer naar uw dorp kon komen. U zei in dit verband dat uw broer meermaals gewaarschuwd was dat hij niet naar het dorp moest komen en dat ze dat ook in een luidspreker hadden omgeroepen (CGVS, p. 21). U verklaarde ook nog dat de taliban veel invloed had in jullie dorp en

mensen voortdurend bedreigde (CGVS, p. 7). In deze context komt het zeer bevreemdend over dat uw broer het risico zou genomen hebben om met deze herkenbare auto gewoon overdag – het was tussen de namiddag en de avond – naar jullie dorp af te komen.

Doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de beschuldigingen van de taliban aan uw adres en het schietincident waarbij uw broer een talib doodde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het bezoek van de taliban aan uw huis met de hieraan verbonden ontvoering van uw broer H. (...) (CGVS, p. 22). De taliban kwamen immers naar uw huis op de dag van het schietincident en waren op zoek naar uw broer M.A. (...) omdat hij hun groepsleider had gedood en naar u omdat ze u hadden beschuldigd als een spion en zeiden dat u voor de lokale politie werkte.

De ongeloofwaardigheid van H. (...) ontvoering blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat uw familie jullie dorp de volgende dag gewoon verlaten heeft en geen pogingen heeft ondernomen om uw broer terug te vinden. Volgens u is er immers geen mogelijkheid om hem terug te vinden (CGVS, p. 8, p. 23). Het is merkwaardig dat uw broer M.A. (...) die voor het leger gewerkt zou hebben geen pogingen heeft ondernomen om uw broer terug te vinden of dat jullie via kennissen in het dorp niet meer informatie over het lot van uw verdwenen broer zouden hebben proberen te verkrijgen. Aangezien in alle redelijkheid verwacht kan worden dat familieleden van een vermiste persoon alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden, zeker wanneer er geen conflict is met deze persoon, en aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat jullie dergelijke stappen zouden hebben gezet, ondermijnt het voorgaande wel degelijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw broer.

Doordat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie problemen met de taliban en doordat u een link legde tussen de problemen na uw vertrek en de eerdere problemen met de taliban, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat ze na die incidenten en na de machtsovername nog op zoek waren naar uw familie, waardoor uw vader zijn werk opgaf, en waardoor jullie huis werd vernietigd (CGVS, p. 9, p. 23).

Gelet op het voorgaande kan er aan uw asielmotieven niet het minste geloof gehecht worden.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat er getwijfeld kan worden aan uw bewering dat uw broer militair was. Hoewel u over enige informatie beschikte over het werk van uw broer – informatie die in de door u neergelegde documenten vermeld staat –, maakte u de door u aangenomen veiligheidsmaatregelen ten gevolge van het werk van uw broer niet aannemelijk. U beweerde dat er altijd een probleem was voor jullie familie omdat uw broer bij de overheid gewerkt zou hebben, waardoor jullie niet veel naar buiten konden gaan. Doordat de veiligheid niet zo goed was, was u meestal thuis (CGVS, p. 6). Tegelijk verklaarde u dat u wel dagelijks met de fiets van uw door de taliban gecontroleerd dorp – ze waren voortdurend mensen aan het bedreigen – naar uw winkel ging: dit was een traject van meer dan een uur (CGVS, p. 7-8, p. 12). Dat u enerzijds beweerde ten gevolge van het werk van uw broer zoveel mogelijk binnen te blijven en dat u anderzijds klaarblijkelijk gewoon uw normale professionele bezigheden uitvoerde, kan bezwaarlijk coherent genoemd worden. Aan uw beweerde opgesloten bestaan ten gevolge van de professionele activiteiten van uw broer kan bijgevolg geen geloof gehecht worden, waardoor er aan de aanleiding van uw beweerde opgesloten bestaan, met name de werkzaamheden van uw broer, ook danig getwijfeld kan worden. Opvallend is voorts dat uit de door u neergelegde documenten opgemaakt kan worden dat uw broer, die tot aan de val van het vorige regime in 2021 in het leger werkte, reeds in 2011 binnen het leger een medische opleiding zou hebben gevolgd. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat hij eerst enkele jaren als soldaat zou gewerkt hebben, waarna hij twee à drie jaar als dokter heeft gewerkt. Het is echter niet meteen aannemelijk dat uw broer, die door de [militaire] autoriteiten uitgekozen werd om een medische opleiding binnen het leger te volgen, na deze opleiding in 2011 nog jarenlang als gewoon soldaat gewerkt zou hebben alvorens zijn job in de medische branche van het leger op te nemen, temeer daar u niet eens bij benadering wist hoeveel jaar hij als soldaat gewerkt heeft omdat hij dat nooit verteld heeft (CGVS, p. 10-11). In dit verband is het bovendien merkwaardig dat uw broer reeds in 2011, toen hij volgens u voor de overheid begon te werken – hij begon in 1389 (2010/2011) – medische opleidingen volgde hoewel hij volgens u geen opleidingen volgde in de medische sector in het begin van zijn legercarrière (CGVS, p. 10-11). Uw broer deelde tot slot nooit een verhaal over zijn werk met u of uw familie omdat hij niet wilde dat iemand in de familie zou zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk (CGVS, p. 19-20). Het kan echter maar moeilijk overtuigen dat uw broer nooit anekdotes met u gedeeld zou hebben, temeer aangezien u samen met hem gevlucht zou zijn tot in Turkije (CGVS, p. 5). Gelet op de bovenstaande bevindingen komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer voor het leger werkte in het gedrang. Hoewel u enkele opleidingscertificaten en een werkbadge neerlegde ter staving van de beweerde werkzaamheden van uw broer, dienen documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet meteen het geval is. In dit verband toonde u bovendien uw familiale relatie met uw beweerde broer niet aan. Zo kon u geen foto's neerleggen waarop u duidelijk te zien bent met uw broer waardoor u niet aantoonde dat er een band bestaat tussen u en de persoon op de neergelegde legerdocumenten. Hoewel u zei dat u het Commissariaat-generaal foto's zou bezorgen waarop u samen met uw broer te zien was in Turkije, liet u dit na (CGVS, p. 20). Tot slot kan er nog op gewezen worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

Zelfs al zou u aannemelijk gemaakt hebben dat uw broer (of andere familieleden) in het leger werkte, dan nog kan er in uw hoofde geen nood aan internationale bescherming blijken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Aan de door u aangehaalde feiten kan er echter geen enkel geloof gehecht worden. Het loutere feit dat u mogelijks een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over het feit dat de taliban hem verdachten te spioneren voor de lokale politie en dat zijn broer werkte voor het leger en een grote leider van de taliban had gedood en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen – onder meer in een “*eigen motivering*” gevoegd aan zijn derde aanvullende nota – en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Betreffende de motieven dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid aantasten alsook betreffende het kwalijk nemen dat hij niet aangaf internationale bescherming te hebben gevraagd in Oostenrijk en Bulgarije, wijst de Raad erop dat hij deze motieven overtuigend overtuigt. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.5. Betreffende de familieleden werkzaam voor de overheid, betoogt verzoeker dat zijn broer als voorzorgsmaatregel zelden naar huis kwam, en uiteindelijk het land is ontvlucht, dat hij in Turkije verblijft, dat het feit dat hij nooit in uniform naar huis kwam en niet over zijn collega's sprak voorzorgsmaatregelen waren en dat zijn broer liever geen vragen beantwoordde over zijn job om zich zoveel mogelijk te beschermen, beperkt hij zich in wezen tot het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen doch werpt hij op deze wijze geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt het op zich niet ongeloofwaardig bevonden dat zijn broer, uit voorzorg, zelden en niet in uniform naar huis kwam en geen namen noemde van zijn collega's, doch wel dat zijn broer nooit anekdotes met verzoeker zou hebben gedeeld, te meer gezien zij samen gevlucht zijn tot in Turkije.

De Raad wijst erop dat de tewerkstelling van zijn broer een kernelement betreft van verzoekers asielaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan onder meer stoelt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrees voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van zijn broer. Waar kan worden aangenomen dat zijn broer tijdens het uitoefenen van zijn job bepaalde informatie – uit voorzorg – niet deelde met zijn familie, verklaart dit niet waarom zijn broer geen enkele anekdote met hem zou hebben gedeeld. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zich over de werkzaamheden van zijn broer na hun gezamenlijk vertrek terdege te informeren. Aangezien zijn broer diens vroegere werkzaamheden niet langer uitoefende en Afghanistan samen met verzoeker verliet, speelde de noodzaak

aan het nemen van voorzorgsmaatregelen niet langer en kan dit niet verklaren waarom verzoekers broer met hem nooit anekdotes heeft gedeeld.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden alwaar hij zou laten uitschijnen dat het niet mogelijk was om de collega's te benoemen terwijl het beroep *in se* gevaarlijk was, noch dat de kennis waarover hij beschikt evenredig is met het feit dat hij zijn broer zelden zag en de voorzorgsmaatregelen die maakten dat het onderwerp zelden werd aangesneden.

Evenmin kan hij gevolgd worden waar hij stelt dat hij had uitgelegd waarom er zaken zijn die hij niet weet over zijn broer, doch deze niet worden weergegeven in de bestreden beslissing, nu uitdrukkelijk wordt gemotiveerd *“Uw broer deelde tot slot nooit een verhaal over zijn werk met u of uw familie omdat hij niet wilde dat iemand in de familie zou zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk (CGVS, p. 19-20). Het kan echter maar moeilijk overtuigen dat uw broer nooit anekdotes met u gedeeld zou hebben, temeer aangezien u samen met hem gevlucht zou zijn tot in Turkije (CGVS, p. 5).”* Verzoeker kan niet gevolgd worden dat verweerder geen trouw beeld geeft van zijn verklaringen en hem in een negatief daglicht plaatst.

Waar verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd om welke reden hij niet meer documenten kon bemachtigen, gaat hij eraan voorbij dat verweerder niet enkel gesteld heeft dat verzoeker *“geen foto's neerleggen waarop u duidelijk te zien bent met uw broer waardoor u niet aantoonde dat er een band bestaat tussen u en de persoon op de neergelegde legerdocumenten”*, doch ook verduidelijkt dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij foto's zou bezorgen aan het CGVS waarop hij samen met zijn broer te zien is in Turkije, doch dit naliët. De redenen waarom hij niet meer documenten uit Afghanistan kon bemachtigen, zijn niet relevant voor het niet voorleggen van foto's van verzoeker samen met zijn broer in Turkije.

4.7.1.5. Betreffende de beschuldiging van spionage door de lokale politie, stelt verzoeker dat de redenering van verweerder dat hij dit niet vermeld heeft bij de DVZ niet kan gevolgd worden, dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf op de DVZ niet genoeg tijd te hebben gehad om alle problemen uit te leggen, dat dit duidelijk aangeeft dat er zaken ontbreken in het gehoor bij de DVZ, dat hij deze opmerking tot tweemaal toe maakt, dat verweerder dit negeert, dat rekening houdend met het feit dat de opmerking spontaan en onmiddellijk wordt gemaakt niet kan ingezien worden waarom dit niet voldoende is om de lacune uit te klaren.

Verzoeker kan vooreerst niet gevolgd worden dat verweerder zijn opmerking negeert nu hij uitdrukkelijk motiveert *“Daardoor kan verwacht worden dat u dit ook al op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld zou hebben. Hierop gewezen verklaarde u dat u toen ook geprobeerd had om alles te zeggen maar dat ze daar zeiden dat ze niet genoeg tijd hadden en dat u gewoon de grote elementen moest zeggen waardoor u enkel over het werk van uw broer vertelde en over de broer die ze hebben meegenomen (CGVS, p. 23). Die verklaring is weinig overtuigend aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken een kort overzicht moet geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht. Bovendien kon u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel vermelden dat uw vader in de bouw werkte en dat hij moest stoppen met zijn job nadat de taliban ontdekten waar hij werkte (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het is dan ook niet overtuigend dat u geen tijd zou gehad hebben om kort te vermelden dat u twee nachten werd opgesloten door de taliban.”*

Door louter opnieuw te betogen dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf op de DVZ niet genoeg tijd te hebben gehad om alle problemen uit te leggen en louter te stellen dat dit duidelijk aangeeft dat er zaken ontbreken in het gehoor bij de DVZ, dat hij deze opmerking tot tweemaal toe maakt, dat rekening houdend met het feit dat de opmerking spontaan en onmiddellijk wordt gemaakt niet kan ingezien worden waarom dit niet voldoende is om de lacune uit te klaren, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde motieven.

Verweerder heeft terecht vastgesteld dat de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat de taliban hem ervan verdachten voor de lokale politie te spioneren grondig ondermijnd wordt doordat hij op de DVZ niets vermeldde over deze beschuldigingen waardoor de taliban hem voor twee nachten opsloten bij hen, dat dit nochtans het enige probleem was dat verzoeker persoonlijk had met de taliban aangezien de andere problemen te maken hadden met zijn broer, dat de verklaring dat ze bij de DVZ zeiden dat ze niet genoeg tijd hadden en verzoeker de grote elementen moest zeggen waardoor hij enkel over het werk van zijn broer vertelde en over de broer die ze hebben meegenomen, niet overtuigend is daar hij op de DVZ gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht, en hij bovendien bij de DVZ wel kan vermelden dat zijn vader in de bouw werkte en moest stoppen met werken nadat de taliban ontdekten waar hij werkte.

4.7.1.6. Betreffende het betoog van verzoeker dat het een misverstand betreft dat hij al vier jaren een winkel uitbaatte, dat hij meermaals verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het over een anderhalf jaar ging, wijst de Raad erop dat het louter volharden in één versie van de feiten – zelfs indien hij

deze versie meermaals heeft herhaald – de vastgestelde inconsistentie niet kan opheffen of uitklaren. Ook met de blote bewering dat hij nooit '4 jaar' verklaard heeft, werpt hij geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit de 'Verklaring DVZ', die de verzoekende partij ondertekende, blijkt dat zijn verklaringen tijdens het interview op de DVZ hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij bevestigde dat de vermelde inlichtingen oprecht zijn.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie-/vertaalproblemen bij het interview bij de DVZ die de inconsistentie in de verklaringen, die in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zou kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de DVZ bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Er is geen reden om aan te nemen dat de notities van het voormelde interview geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van het motief.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker betoogt dat hij verklaard heeft – op het CGVS – dat hij nooit 4 jaar heeft vermeld, dat verweerder opnieuw een deel van de verklaringen niet in aanmerking neemt, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder uitdrukkelijk de verklaring dat hij nooit 4 jaar vermeld heeft in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld "*Bovendien dient er gewezen te worden op een inconsistente in uw verklaringen. (...) Hierop gewezen zei u dat u toen niks over 4 jaar verteld had maar dat u zei dat u ongeveer 1,5 jaar of 2 jaar een winkel had. (...) Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd.*"

4.7.1.7. Het motief "*Zo overtuigt het hoegenaamd niet dat uw naam enerzijds via de luidsprekers van de moskee in uw dorp afgeroepen zou zijn om u te beschuldigen van collaboratie met de politie, maar dat u anderzijds daarna gewoon met uw fiets, zonder klaarblijkelijk diepgaande voorzorgsmaatregelen te treffen, bleef pendelen tussen uw winkel en uw dorp, waardoor u in de buurt van de moskee moest passeren, hoewel die in handen van de taliban was (CGVS, p. 12-14, p. 18).*" acht de Raad overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.8. Betreffende de wonden meent verzoeker dat verweerder de zaak zeer snel relativeert, zeker rekening houdend met het feit dat hij specifiek naar zijn wonden verwijst die nog zichtbaar zijn op zijn benen, dat hij bovendien een duidelijk beeld weergeeft van hoe de verzorging vanwege de soldaten in die tijd gebeurde, waarna hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat uit deze verklaringen begrepen wordt dat zijn benen werden gedesinfecteerd, gepleisterd en hij pijnstillers kreeg, dat zijn benen waarschijnlijk ook gebroken waren maar de nodige zorgen ontoegankelijk en niet beschikbaar waren. Hij betoogt dat waar verweerder de verschillende verklaringen interpreteert als simpele verzorging met water zonder medicatie, hij een fout begaat en bijzonder onzorgvuldig te werk gaat in zijn analyse, steeds kiezend voor de voor hem minst voordelige interpretatie van zijn verklaringen. Hij meent dat indien verweerder meer details nodig had over de pillen, hij hierover door diende te vragen, dat dit gegeven dan ook niet aan hem kan kwalijk genomen worden en weinig pertinent is in de evaluatie van zijn geloofwaardigheid, dat integendeel dit gegeven wijst op een reeds geleden vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet die de vorm aannam van zware toetakeling en onmenselijke behandeling tijdens de gevangenschap door de taliban.

Door louter haar verklaringen gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS te citeren, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen "*Daarnaast waren uw verklaringen over uw tijdens uw gevangenschap opgelopen verwondingen weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat de soldaten die u bevrijd hebben u een beetje medicatie gaven en u dan verzorgden aan uw benen. Ze deden eerst een soort water op uw benen,*

waarna ze u medicatiepillen gaven. Gevraagd welke medicatie ze u gaven zei u dat ze alleen dat water op uw voeten gedaan hebben en er een pleister op gedaan hebben: dat was het (CGVS, p. 17). Die verklaringen zijn niet consistent.” niet. Immers verklaart verzoeker wel degelijk vooreerst betreffende de soldaten die hem bevrijdden dat ze hem een beetje medicatie hebben gegeven en hem hebben verzorgd aan zijn benen en – als antwoord op de onmiddellijk daaropvolgende vraag op welke manier ze hem hebben verzorgd – dat zij eerst een soort water op zijn benen hebben gedaan, dat ze zijn wonden hebben gewassen en hem daarna medicatiepillen hebben gegeven. Op de daaropvolgende vraag wat voor medicatie ze hem hadden gegeven, antwoordt verzoeker, geheel inconsistent met de voormelde verklaringen, dat ze alleen dat water op zijn voeten hebben gedaan en een pleister en dat het was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Verzoeker kan dan ook geenszins gevolgd worden in zijn betoog dat hij een duidelijk beeld weergeeft van hoe de verzorging vanwege de soldaten in die tijd gebeurde, dat uit deze verklaringen begrepen wordt dat zijn benen werden gedesinfecteerd, gepleisterd en hij pijnstillers kreeg. Het feit dat hij daarop verklaarde, bij het CGVS, welke behandeling hij nadien kreeg van een privé-dokter, doet aan de voormelde motieven in de bestreden beslissing geen afbreuk, daar de vaststellingen enkel betrekking hebben op de verklaringen van verzoeker betreffende de door de soldaten verkregen verzorging. De argumentatie dat zijn benen waarschijnlijk ook gebroken waren maar de nodige zorgen ontoegankelijk en niet beschikbaar waren, werpt ook geen ander licht op de voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat verweerder een fout begaat en bijzonder onzorgvuldig te werk gaat in zijn analyse, steeds kiezend voor de voor hem minst voordelige interpretatie van zijn verklaringen waar hij de verschillende verklaringen interpreteert als simpele verzorging met water zonder medicatie. De Raad wijst er nog op dat verweerder wel degelijk meer details vroeg over de pillen met de vraag “*Wat voor medicatie hadden ze u gegeven?*”, doch verzoeker te kennen gaf dat enkel dat water op zijn voeten werd gedaan en een pleister en dat het was. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat indien verweerder meer details nodig had over de pillen, hij hierover door diende te vragen, dat dit gegeven dan ook niet aan hem kan kwalijk genomen worden en weinig pertinent is in de evaluatie van zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden dat verweerder de zaak zeer snel relativeert, zeker rekening houdend met het feit dat hij specifiek naar zijn wonden verwijst die nog zichtbaar zijn op zijn benen. Het hebben van verwondingen op zijn benen vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Uit de vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van verzoeker kunnen niet de exacte feitelijke omstandigheden afgeleid worden waarbij deze verwondingen werden opgelopen. Hetzelfde kan gesteld worden waar verzoeker in dit licht nog wijst op een attest dat hij voegt bij zijn eerste en tweede aanvullende nota, die volgens hem de verwondingen en diens probabele oorzaak aantonen en zijn verklaringen staft met betrekking tot de aanval van de taliban waar hij slachtoffer van was. Het feit dat een arts de verklaringen van verzoeker opneemt in zijn attest en stelt betreffende zijn verklaring dat hij een brandwonde opliep aan zijn linkerarm “*klinisch zie ik inderdaad een litteken van 9 op 5 cm thv linkerbovenarm*” en betreffende de verklaring dat hij een letsel/breuk heeft ter hoogte van zijn linkervoet door Kalashnikov “*klinisch litteken thv (onleesbaar) V*”, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De letsels van verzoeker – waarvan het bestaan van letsels bevestigd wordt door een arts doch zonder dat deze overigens ook uitdrukkelijk bevestigt dat de letsels compatibel zijn met de door verzoeker verklaarde oorzaak ervan – kunnen een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas. Een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Hoewel een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en op basis van zijn bevinden vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, is hij allerminst bij machte met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden te schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Nu verzoeker, zoals blijkt uit de motieven weergegeven in punt 4.7.1.2. en uit wat voorafgaat, de zware toetakeling en onmenselijke behandeling tijdens de gevangenschap door de taliban niet aannemelijk maakt, toont hij evenmin aan dat er sprake is van een reeds geleden vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.9. Verzoeker stelt vervolgens dat hij over het incident aan de moskee zeer duidelijk is en doorleefde details geeft die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag versterken, dat het dan ook onbegrijpelijk is dat verweerder hierna aangeeft dat zijn opsluiting door de taliban ongeloofwaardig is.

De Raad merkt op dat verweerder geenszins de verplichting heeft om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om

de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Het feit dat verzoeker over het incident, naar zijn mening, duidelijk is en doorleefde details kan vertellen, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen betreffende vage, incoherente, inconsistente en onaannemelijke verklaringen.

4.7.1.10. Verzoeker meent voorts dat het feit dat verweerder automatisch stelt dat er dan ook geen geloof kan gehecht worden aan het incident waarbij zijn oom G.K. om het leven zou zijn gekomen en zijn broer een grote leider van de taliban zou hebben gedood, onaanvaardbaar is, om bovenstaande redenen, doch ook omwille van het feit dat elk gegeven afzonderlijk dient te worden geanalyseerd en geen motivering via referentie kan worden gebruikt, dat verweerder dit ook opnieuw doet betreffende de ontvoering van zijn broer H.

Waar verzoeker wijst op de bovenstaande redenen, kan de Raad eveneens volstaan met de verwijzing naar bovenstaande bespreking, waaruit blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, waaruit de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker betreffende zijn verklaring dat hij door de taliban ervan verdacht werd voor de lokale politie te werken waardoor hij twee dagen opgesloten werd blijkt, te weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat het relaas betreffende het incident waarbij zijn oom G.K. om het leven zou zijn gekomen en zijn broer een grote leider van de taliban zou hebben gedood en de ontvoering van zijn broer H. niet geanalyseerd werden, doch dat verweerder enkel motiveerde door referentie, kan hij niet gevolgd worden.

Immers wordt betreffende het incident waarbij zijn oom G.K. om het leven zou zijn gekomen en zijn broer een grote leider van de taliban zou hebben gedood door verweerder nog het volgende gemotiveerd: *“Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt bevestigd doordat het bevreemdend overkomt dat uw broer en uw oom toen in de auto van uw oom naar het dorp kwamen hoewel iedereen in jullie dorp zijn auto kende en wist dat die auto van hem was en dat uw broer elke keer samen met hem was (CGVS, p. 20). U verklaarde dat doordat er van de stad naar jullie dorp geen andere auto’s waren die wilden komen omdat de taliban iedereen had gewaarschuwd dat niemand iemand van jullie familie in hun auto’s moest laten en dat dit dus de enige auto was waarmee uw broer naar uw dorp kon komen. U zei in dit verband dat uw broer meermaals gewaarschuwd was dat hij niet naar het dorp moest komen en dat ze dat ook in een luidspreker hadden omgeroepen (CGVS, p. 21). U verklaarde ook nog dat de taliban veel invloed had in jullie dorp en mensen voortdurend bedreigde (CGVS, p. 7). In deze context komt het zeer bevreemdend over dat uw broer het risico zou genomen hebben om met deze herkenbare auto gewoon overdag – het was tussen de namiddag en de avond – naar jullie dorp af te komen.”*

En betreffende de ontvoering van zijn broer H., motiveert verweerder behoudens de vaststelling *“Doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de beschuldigingen van de taliban aan uw adres en het schietincident waarbij uw broer een talib doodde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het bezoek van de taliban aan uw huis met de hieraan verbonden ontvoering van uw broer H. (...) (CGVS, p. 22). De taliban kwamen immers naar uw huis op de dag van het schietincident en waren op zoek naar uw broer M.A. (...) omdat hij hun groepsleider had gedood en naar u omdat ze u hadden beschuldigd als een spion en zeiden dat u voor de lokale politie werkte.”* eveneens *“De ongeloofwaardigheid van H. (...) ontvoering blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat uw familie jullie dorp de volgende dag gewoon verlaten heeft en geen pogingen heeft ondernomen om uw broer terug te vinden. Volgens u is er immers geen mogelijkheid om hem terug te vinden (CGVS, p. 8, p. 23). Het is merkwaardig dat uw broer M.A. (...) die voor het leger gewerkt zou hebben geen pogingen heeft ondernomen om uw broer terug te vinden of dat jullie via kennissen in het dorp niet meer informatie over het lot van uw verdwenen broer zouden hebben proberen te verkrijgen. Aangezien in alle redelijkheid verwacht kan worden dat familieleden van een vermiste persoon alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden, zeker wanneer er geen conflict is met deze persoon, en aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat jullie dergelijke stappen zouden hebben gezet, ondermijnt het voorgaande wel degelijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw broer.”*

4.7.1.11. Verzoeker meent dat wanneer verweerder suggereert dat zijn gezin maatregelen had moeten nemen om zijn vermiste broer terug te vinden, het niet duidelijk is welke dit zouden kunnen zijn, rekening houdend met de huidige context in Afghanistan, dat er immers geen lokale bescherming is gezien het bewind van de taliban, dat men in het ongewisse blijft waarop verweerder precies doelt, dat doenbaar is, met deze redenering, dat hij dan ook terecht verbaasd reageerde op de vraag en benadrukte dat er geen optie was.

Verzoeker kan niet gevolgd worden nu verweerder, betreffende het merkwaardig karakter van het feit dat zijn familie geen pogingen heeft ondernomen om zijn broer terug te vinden maar gewoon de volgende dag het

dorp verliet, heeft gemotiveerd dat zijn broer M.A. voor het leger werkte alsook dat het merkwaardig is dat zij via kennissen in het dorp niet meer informatie over het lot van hun verdwenen broer zouden hebben proberen te verkrijgen. Het komt verweerder, noch de Raad toe om te preciseren welke concrete stappen zouden moeten gezet geweest zijn, doch wel aan verzoeker om zijn relaas aannemelijk te maken. Verweerder kon terecht stellen dat in alle redelijkheid kan verwacht worden dat familieleden van een vermiste persoon alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden en dat gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke stappen zouden hebben gezet, dit de geloofwaardigheid van de verdwijning van zijn broer ondermijnt.

Bovendien waar hij in dit kader wijst op de huidige context in Afghanistan waarbij er geen lokale bescherming is, gaat hij er aan voorbij dat hij de feiten van de ontvoering situeerde voor de machtsovername (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). In zoverre hij zou menen dat er ten tijde van de ontvoering van zijn broer H. geen lokale bescherming was gezien het bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hij zich beperkt tot een *post factum* verklaring, die geenszins strookt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar hij verklaarde dat de helft van het dorp bij de overheid heeft gewerkt en de rest van de taliban waren (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), dat toen de lokale politie in het dorp is gekomen, ook de taliban is gekomen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) en die aldus geen ander licht kan werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

4.7.1.12. Tot slot betoogt verzoeker nog dat het gezin na de ontvoering van zijn broer als voorzorgsmaatregel het dorp verliet om zich zo te beschermen, dat het lijkt dat als er dan een voorzorgsmaatregel wordt genomen, deze niet in balans wordt gelegd, dat door deze verhuis het niet merkwaardig is dat geen concrete bedreiging meer plaatsvond.

Het feit dat één bepaald aspect, namelijk het verlaten van het dorp na een ontvoering van een broer, aannemelijk kan zijn, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit vage, incoherente, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat verweerder heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om zijn verklaringen niet aannemelijk te achten. De Raad herhaalt eveneens dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven enkel de argumenten betreffen die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Waar verzoeker betoogt dat door deze verhuis het niet merkwaardig is dat geen concrete bedreiging meer plaatsvond, is dit betoog in strijd met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, alwaar hij verklaarde dat “ze (...) kleine broer H. (...) (hebben) meegenomen (...) (ze) niet terug naar (...) huis (zijn) gegaan (...) en tot de machtsovername (...) (ze) in Kaboel (waren), (...) de grote leider van de taliban (na de machtsovername) wist dat (zij) die aanslag hebben gedaan, (zijn) broer (...) die grote leider van hen (heeft) vermoord (...) zijn (ze) (dus) naar (...) huis gegaan en daar (hun) landbouwer (...) (was) ze (...) hem meegenomen (hebben) en gevraagd waar (...) de mensen van dit huis (zijn), (...) om (zijn) vader te laten komen (...)” (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9) alsook “Na de machtsovername en na die incidenten zijn die taliban aan het zoeken naar onze familie. Ze hebben ons huis in Logar ook vernield en ze hebben de persoon die daar woonde ook meegenomen en ze zijn aan het zoeken ze zeggen dat ze die hele familie gaan vermoorden maar momenteel niemand weet waar mijn familie verblijft” (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd dat het merkwaardig is dat geen concrete bedreiging meer plaatsvond, doch wel dat nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn problemen en die van zijn familie, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat ze na de incidenten en na de machtsovername nog op zoek waren naar zijn familie, waardoor zijn vader zijn werk opgaf en hun huis werd vernietigd.

4.7.1.13. Ter gelegenheid van zijn eerste aanvullende nota verklaart verzoeker dat hij “en zijn broer, die in het Afghaanse leger diende, (samen) vluchtten (...) uit Afghanistan toen de Taliban de macht overnamen. Deze machtsovername maakte dat ze alles verloren. Na hun vlucht bereikten ze Turkije, waar ze probeerden verder te reizen. Helaas raakte meneer's broer gewond en ernstig ziek, waardoor hij Turkije niet kon verlaten en daar moest achterblijven. Sindsdien heeft meneer geen contact meer met zijn broer kunnen krijgen.” De Raad kan enkel vaststellen dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen en zijn geloofwaardigheid dan ook verder ondermijnen.

Immers verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 22 augustus 2023 dat zijn broer M.A.A. heet, dat ze samen vertrokken zijn en samen geprobeerd hebben 'games' te doen en hier te komen, dat hij door was maar zijn broer is achtergebleven, dat het ongeveer drie maanden is dat hij geen contact heeft met hem, dat hij geprobeerd heeft een 'game' te doen en zij daarna geen contact maar hadden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Aldus heeft verzoeker volgens zijn verklaringen op het CGVS nog tot mei 2023 contact gehad met zijn broer M.A.A. en is het niet zo dat zijn broer moest achterblijven in Turkije en hij sindsdien geen contact meer heeft met hem, daar verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten 15 dagen na de machtsovername, dus eind augustus 2021, hij 15 dagen in Iran verbleef, aldus tot half september 2021, en hij vijf maanden in Ankara verbleef (verklaring DVZ, vraag nr. 33), waardoor hij dus in het voorjaar 2022 Turkije verliet.

Gelet op het voorgaande, waarbij verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij nog tot 3 maanden voor het onderhoud contact had met zijn broer M.A. in Turkije, aldus tot ongeveer mei 2023, is ook zijn verklaring in zijn eerste aanvullende nota "*Ondertussen bevond meneer's schoonbroer zich in Afghanistan en nam hij contact op met een smokkelaar. Hij was op de hoogte van het verblijf van meneer en zijn broer in Turkije, maar kende hun precieze locatie niet. Na acht maanden wachten, terwijl meneer Turkije inmiddels had verlaten, ontvingen de dorpsleiders in het 8e arrondissement van Kabul een oproep van de Taliban om de lichamen op te halen. Meneer's broer werd ondervraagd door de Taliban, die details over zijn district en dorp verkregen. Uiteindelijk werd hij vermoord door de Taliban. Dit is het lichaam dat de dorpsleiders moesten ophalen. Deportatie uit Turkije was voor meneer's broer onvermijdelijk, aangezien hij geen verblijfsvergunning had. Duizenden Afghanen worden dagelijks gedwongen teruggestuurd naar Afghanistan. Na zijn deportatie vonden de Taliban hem door vingerafdrukken te vergelijken met oude militaire gegevens, wat leidde tot zijn executie. Het is aannemelijk dat meneer's broer tijdens ondervragingen ook over meneer heeft gesproken. Toen de Taliban de dorpsleiders belden om het lichaam op te halen, vroegen zij specifiek om een familielid. Dit verzoek bleek een voorwendsel te zijn om ook een familielid te arresteren. Omdat er geen direct familielid beschikbaar was, besloot meneer's schoonbroer, samen met andere dorpsbewoners, het lichaam op te halen. Deze gebeurtenis benadrukt het grote gevaar dat niet alleen voormalige militairen zoals meneer's broer bedreigt, maar ook hun familieleden. Aangezien meneer's schoonbroer niet rechtstreeks verwant is aan de familie, was het voor hem minder risicovol om het lichaam op te halen. De begrafenis van meneer's broer vond plaats op 18 en 19 juli. Meneer werd hierover op 19 juli via WhatsApp geïnformeerd door zijn neef, de zoon van zijn moeder's broer. De begrafenis werd georganiseerd door zijn oom van moederskant, samen met andere dorpsbewoners.*", tegenstrijdig met deze gegevens en bijgevolg ongeloofwaardig.

De Raad wijst er hierbij op dat hoewel verzoeker nalaat precieze data te vermelden, hij aangeeft dat de dorpsleiders een oproep kregen van de taliban om lichamen op te halen en dit acht maanden nadat zijn schoonbroer op de hoogte was van zijn verblijf en dat van zijn broer in Turkije, "terwijl" verzoeker Turkije inmiddels verlaten had. Hoewel verzoeker niet verduidelijkt ten aanzien van welk ogenblik de acht maanden moet beschouwd worden, gaat het dus wel om acht maanden nadat verzoeker nog in Turkije was doch waarin verzoeker Turkije had verlaten (daar het "acht maanden wachten" volgt op de stelling dat zijn schoonbroer op de hoogte was van zijn verblijf en dat van zijn broer in Turkije maar de precieze locatie niet kende), aldus ten laatste acht maanden na diens vertrek uit Turkije in het voorjaar van 2022, zijnde het najaar van 2022. Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde nog rond mei 2023 voor de laatste keer contact te hebben gehad met zijn broer M.A., is zijn verklaring dat zijn broer M.A. uit Turkije gedeporteerd werd, teruggestuurd werd naar Afghanistan, de taliban hem vonden door vingerafdrukken te vergelijken met oude militaire gegevens, hem ondervroegen en details verkregen over zijn district en dorp – waarbij het aannemelijk is dat zijn broer tijdens de ondervragingen ook over hem heeft gesproken – en zijn broer vermoordden, waarna de dorpsleiders – aldus ten laatste najaar 2022 – een oproep kregen om het lichaam van zijn broer op te halen, waarbij de taliban specifiek aan de dorpsleiders vroegen om een familielid, als voorwendsel om ook een familielid te arresteren, dat omdat geen familielid beschikbaar was, zijn schoonbroer, samen met andere dorpsbewoners, het lichaam gingen ophalen, dat aangezien de schoonbroer niet rechtstreeks verwant is aan de familie het voor hem minder risicovol was om het lichaam op te halen, dat de begrafenis van zijn broer plaatsvond op 18 en 19 juli, dat hij hierover op 19 juli via Whatsapp werd geïnformeerd door zijn neef, tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen en niet geloofwaardig.

In zoverre verzoeker, in een "*eigen motivering*", gevoegd aan zijn derde aanvullende nota, stelt dat zijn broer M.A. door de Turkse politie werd gedeporteerd naar Afghanistan waar hij op 19 juli 2024 door de taliban werd vermoord, en zou moeten worden vastgesteld dat het relaas niet strijdt met verzoekers eerdere verklaringen op het CGVS dat hij tot rond mei 2023 contact had met M.A., dient de Raad vast te stellen dat deze verklaring dat zijn broer op 19 juli 2024 door de taliban werd vermoord, dan weer strijdig is met het in de eerste aanvullende nota weergegeven relaas dat de begrafenis van verzoekers broer plaatsvond op "*18 en 19 juli*".

Waar verzoeker bij zijn eerste aanvullende nota als bewijs een foto van een persoon met gesloten ogen voegt, alsook afdrukken van whatsapp gesprekken waarin de voormelde foto alsook een foto van wat mogelijks een begrafenis is worden opgenomen, wijst de Raad er vooreerst op dat de foto van de persoon met de gesloten ogen, in zoverre dit bovendien dus al een foto zou zijn van een overleden persoon, geen sluitend bewijs levert van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de bewijswaarde van dergelijke privéfoto's hoe dan ook beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hetzelfde kan gesteld worden voor de foto, opgenomen in de whatsapp conversatie, die waarschijnlijk een begrafenis betreft. Over het whatsapp gesprek op zich kan nog gesteld worden dat uit de gevoegde afdrukken geenszins kan blijken op weke datum/data deze gesprekken werden gevoerd, nog los van de vaststelling dat de erin opgenomen tekstberichten niet vertaald werden. Luidens artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt stuk 8 door de Raad niet in overweging genomen. De door verzoeker bij zijn eerste aanvullende nota gevoegde stukken werpen dan ook geen ander licht op voormelde vaststellingen.

Nu de verklaringen van verzoeker over de moord op zijn broer M.A. door de taliban niet aannemelijk zijn gelet op de tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verschillende verklaringen van verzoeker en hij aldus evenmin het feit dat zij naar familieleden vroegen om diens lichaam op te halen aannemelijk maakt, kan hij niet gevolgd worden dat deze gebeurtenis het grote gevaar benadrukt dat niet alleen voormalige militairen zoals zijn broer bedreigt maar ook hun familieleden.

4.7.1.14. Verzoeker legt bij zijn eerste aanvullende nota kopies van zijn paspoort en tazkira neer, alsook een kopie van de enveloppe, stukken die hij in origineel toont ter terechtzitting. Hij licht echter niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze deze documenten een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen in punt 4.7.1.2.

4.7.1.15. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft

over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren.

Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze

verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama*'), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de '*imam*'. Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clause 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken

naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een '*imam*' en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan

gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïnterviewd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom,

alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.2. Uit het verzoekschrift, de aanvullende nota's en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven (daar hij geboren is op 23 mei 1998 en 15 dagen na de machtsovername op 15 augustus 2021 vertrokken is) alwaar hij een eigen winkel had (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan vier jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2022, *in casu*, bijna 4 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij één of twee keer per week praat met zijn mama (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, en in de eerste en derde aanvullende nota stelt dat hij zich volledig heeft aangepast aan de westerse wereld, aan diens levensstijl, waarden, normen en mentaliteit, dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat hij zich op een westerse manier gedraagt, dat het voor hem ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, het reële risico loopt om vervolgd te worden, niet alleen door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, dat een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan na het indienen van een asielaanvraag, nadat hij zich zowel psychologisch als fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld, voor hem een ernstig gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging zou betekenen, dat hij door de constante onderdompeling in de Belgische cultuur, onder meer in zijn professioneel leven, hij de Belgische gebruiken eigen heeft gemaakt en de waarden en normen geïnternaliseerd, dat hij zijn verwestering aantoont door middel van zijn vergaande integratie in België waaruit kan worden besloten dat hij de standaarden van Europa volgt en zelfs zichtbaar hanteert en toepast, dat de voorgelegde stukken zijn verwestering aantonen en verder dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk en zijn kledinggewoonten in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties, dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan en op het Belgische grondgebied verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, beperkt hij zich voornamelijk tot blote beweringen.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden in de Belgische samenleving, te onderbouwen door het voorleggen van bewijzen van tewerkstelling en taalcursussen en van steun- en getuigenverklaringen van leerkrachten, collega's en werkgevers waarin zijn bereidheid tot leren en integreren, zijn enthousiasme, motivatie, werkhethiek, toewijding, inzet, harde werk, persoonlijke groei, hulpvaardigheid, integratie, inspanningen en zijn vriendelijk, integer en respectvol karakter en zijn zorgzame en empathische houding alsook zijn betrouwbare, eerlijke en hartelijke persoonlijkheid worden beschreven en door te stellen dat hij veel Belgische vrienden heeft, perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, goed Nederlands spreekt en zich voortdurend inzet om zijn taalkennis te versterken, dat hij actief is op de arbeidsmarkt wat getuigt van zelfstandigheid, dat zijn werkgever lovend is over hem, hij alles in het werk stelt om actief te zijn en deel te nemen aan de Belgische economie en samenleving en dat hij zich kleedt op een westerse manier, dat hij een *blanco* strafregister heeft en hij een considerabel gezins- en privéleven heeft opgebouwd, door steeds actief te blijven en zich sociaal te integreren, maar ook door een professionele ervaring en een kostbaar profiel voor de arbeidsmarkt, dat de stukken zijn volledige integratie, sociaal en economisch, aantonen en bevestigen dat hij dagelijks en actief bijdraagt aan de samenleving, dat hij zich de Belgische mentaliteit en bijhorende werk- en levensethiek volledig eigen heeft gemaakt, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken en de taal te leren, de tevredenheid over zijn inzet en motivatie op de werkvloer en tijdens de taallessen en zijn belang, integratie en inspanningen op het Belgisch grondgebied. De Raad wijst erop niet ontkend kan worden dat er sprake is van een integratie in en een deelname en bijdrage aan de Belgische samenleving en dat uit de stukken blijkt dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, het aanleren van het Nederlands en de sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Nederlandse taal en het hebben van sociale contacten op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de Taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïnterviewd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van meer dan vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de Taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen ten aanzien van terugkeerders en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren, in zijn aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, stelt dat de Taliban een veel strengere en eigen versie van de Islam toepast, zodat dit aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor geen hulp voorradig is, en in zijn aanvullende nota van 18 februari 2026 stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de Taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïnstitutionaliseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in zijn aanvullende nota meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken, in weerwil van wat hij in de aanvullende nota opnieuw voorhoudt, dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen. De Raad stelt nog vast dat uit de aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, geenszins blijkt uit welke paragrafen van het verslag van HRW van februari 2024 verzoeker afleidt dat de toepassing door de Taliban van de veel strengere en eigen versie van de Islam aanleiding geeft of zal geven tot zwaar psychische problemen. Uit een artikel van HRW van 6 december 2023, "*Schools are Failing Boys Too*" blijkt weliswaar dat de door HRW geïnterviewden stelden dat de mensenrechten-, economische en humanitaire crisis in Afghanistan diepgaande negatieve gevolgen heeft gehad voor de mentale gezondheid van vele jongens, dat het beleid en het gedrag van de Taliban bijdraagt aan hun angst en dat de studenten waarmee HRW sprak allemaal hun gebrek aan hoop voor de toekomst onder Talibanbeleid uitspraken, doch blijkt hieruit geenszins dat de toepassing door de Taliban van de veel strengere en eigen versie van de Islam *ipso facto* aanleiding geeft of zal geven tot zwaar psychische problemen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn persoonlijke problemen met de Taliban en maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Taliban.

Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Waar verzoeker betoogt dat hij zichzelf reeds in een slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn procedure melding heeft gemaakt van het herhaaldelijk afwijzen om zich aan te sluiten bij de taliban. Met deze loutere, niet-gestaafde noch onderbouwde bewering toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Het betoog van verzoeker dat hij niet beschikt over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Gezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Waar verzoeker zou betogen dat de gemeenschap/dorpelingen/familie uit schrik voor de taliban ook hem 'zo' zal/zullen aanzien en "*hen belasteren, niet ondenkbaar is*", dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad van 19 januari 2023, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*", dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan

worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Het betoog dat de taliban niet kan beschouwd worden als actor van bescherming is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker betoogt dat hij reeds het slachtoffer werd van de taliban, dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook de familie zo zal aanzien en hen belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, wijst de Raad er opnieuw op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en aldus ook niet aan de stelling dat hij het slachtoffer werd van de taliban, zodat hij ook niet aannemelijk maakt dat het belasteren van zijn familie door de gemeenschap daardoor mogelijk is. Bijgevolg is ook zijn betoog dat de taliban niet kan beschouwd worden als actor van bescherming niet dienstig.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker stelt dat er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer na een verblijf in een Europees land en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie alsook in zijn aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, gelet op onder meer het feit dat weinig informatie beschikbaar is "*over hoe personen gevisieerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban*" en gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan, te meer gelet op wat voorafgaat, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 18 februari 2026 stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel

vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn op 7 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu, het weze herhaald, noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021 alsook in zijn aanvullende nota's verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vreezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven en in zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, stelt dat het steeds duidelijker is dat de taliban wel degelijk verantwoordelijk is voor de huidige situatie en hiermee zou wensen te wijzen op de economisch-financiële sancties met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA *Report on Afghanistan* van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door, onder meer onder verwijzing naar recent rapport van Human Right Watch, te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij één of twee keer per week praat met zijn mama (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten

van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de

Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker citeert in de aanvullende nota, neergelegd op 7 oktober 2024, uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. De meest recente informatie betreffende de veiligheidssituatie waarnaar verzoeker verwijst dateert van 10 mei 2024. Dergelijke informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan kan dan ook geen ander licht werpen op de analyse in punt 4.8.1., die grotendeels gebaseerd is op informatie uit 2025.

Waar verzoeker in de aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 202, verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.8.3. De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Verzoeker betoogt in zijn tweede aanvullende nota dat hij een *blanco* strafregister voegt. Hij verduidelijkt echter niet op welke wijze dit een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing

of op voormelde beoordeling. In zoverre hij dit voorlegt in het licht van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad op wat volgt.

In de tweede aanvullende nota stelt verzoeker dat hij in de jaren die hij in België leeft, een considerabel gezins- en privéleven heeft opgebouwd, dit door steeds actief te blijven en zich sociaal te integreren, maar ook door professionele ervaring en een kostbaar profiel op de werkmakrt, waarna hij wijst naar de inleiding van het 'Verdrag', zonder dit verdrag te benoemen doch er zelf op te wijzen dat dit pact geen effect heeft in het Belgische rechtssysteem. Vervolgens wijst hij op artikel 8 van het EVRM en de inhoud en draagwijdte ervan en betoogt hij dat maatregelen die een inbreuk uitmaken op de uitoefening van de in voormelde bepaling neergelegde rechten, alleen rechtmatig zijn indien ze cumulatief aan twee voorwaarden voldoen, een legitiem doel nastreven en in een democratische samenleving noodzakelijk blijken te zijn, dat hij nooit een gevaar is geweest voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers' privé- en/of gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals reeds hierboven werd aangehaald, ook geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Waar verzoeker in dit kader nog verwijst naar zijn minderjarigheid, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming reeds meerderjarig was, zodat hij geenszins kan verwijzen naar "*zijn minderjarigheid*" in zijn eerste aanvullende nota.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER